

عنوان مقاله:

مفاخره های سعدی و ویژگی های ساختاری آن

محل انتشار:

همایش ملی پژوهشهای نوین در زبان و ادبیات فارسی (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

مرتضی حاجی مژدارانی - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد ورامین

خلاصه مقاله:

تفاخر در شعر و عرف و ادب بازتابهای متفاوتی دارد، گاه آن را با قیودی می پسندند و گاه آن را جایز نمی دانند، سعدی استاد سخن است و به مفاهیم گوناگون از جمله تفاخر پرداخته است، اما با شگردهایی خاص که نتیجه آن توجه و تحسین خواننده است. او از یک طرف دایره مضامین خودستایی را محدود کرده است و از طرف دیگر در اسلوب و ساختاری خودستایی با استفاده از هنرهایی همچون ادماج و یا جمله های تعریضی و کنایه ای یا استفاده از سوم شخص طعم تلخ مدح مستقیم را تعدیل کرده است و همین راز مقبولیت مفاخره های سعدی است که در این مقاله به آن پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

سخن ستایی، ادماج، جمله تعدیل کننده، مفاخره های غایبانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/52388>

